

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๖

พระธรรมเทศนาโครงการปฏิบัติธรรมเฉลิมพระชนมพรรษาในหลวง ๘๕ พรรษา

เรื่องผู้ทรงทศพิธราชธรรม

วันพุธที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๕

ก็โมทนาสาธุกับทุกคนนั่นนะที่มาฟังเทศน์ฟังธรรม วันนี้เป็นวันของในหลวง เราก็นึกถึงว่าพระเจ้าแผ่นดินผู้ทรงทศพิธราชธรรมแล้วก็ทรงแนะนำสั่งสอนให้ประชาชนทำมาหากินด้วยความสุจริตธรรมด้วยโครงการต่างๆที่พันกว่าโครงการเนี่ยการทำมาหากินก็เรียกสัมมาอาชีโวอาชีพอชอบ อันไหนที่เป็นอาชีพอุจจริตก็ไม่ต้องทำนั่นนะต้อง

สัมมาทิฐิเห็นชอบก็ต้องเห็นว่าการผิดศีลผิดธรรมผิดกฎหมายบ้านเมืองไม่ดี

ดำริในทางที่ผิดก็ไปทำมาหากินอย่างอื่นดำริในการค้าการขายที่ไม่ชอบธรรมก็ไม่ดีเนี่ย

การพูดจาไม่ชอบไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมที่ชอบก็ให้เลิกให้หมด

การงานทุกชนิดที่ผิดศีลผิดธรรมที่ผิดกฎหมายบ้านเมืองก็ไม่ทำนะ อาชีพผิดก็ไม่เอา พยายามผิดก็ไม่เอา ระวังผิดก็ไม่เอา ตั้งต้นชีวิตใหม่เอามาเป็นขวัญกำลังใจชีวิตแก่ตนเอง

เมื่อเราเคารพในหลวงเราก็ต้องทำตามแนวทางโอวาทของในหลวงนั่นนะแล้วที่ไม่ผิดศีลไม่ผิดธรรมด้วยแล้วท่านตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรมทั้งทานทั้งจาคะอะไรทั้งหมดนั่นนะที่ท่านประพฤติปฏิบัติไว้ดีแล้วก็ตาม ทำนองคลองธรรมที่ชอบนั่นนะจึงเรียกว่าสัมมาทิฐิความเห็นชอบเห็นว่าการทำมาหาได้ด้วยความสุจริตธรรมก็เป็นเหตุให้ไม่มีการฆ่ากัน ไม่มีการขโมยของกัน ไม่มีการประทุพติผิดกาเมมุสากินเหล้าเมายาเนี่ย ถ้าเราตั้งมั่นในสัมมาอาชีโวที่ถูกต้องแล้ว

การคิดผิดทุจริตผิดศีลผิดธรรมที่จะต้องไม่ฆ่าเขาขโมยของเขาไปประทุพติผิดกาเมหลอกลวงต้มตุ๋นกินเหล้าเมายาก็จะหมดไปสิ้นไปเนี่ยอันเนี่ยต้องถือยึดเป็นหลักเอาไว้ทั้งทางโลกทางธรรมเนี่ย

ทางธรรมเราก็มาพิจารณาใคร่ครวญหาเหตุหาผลทำไมพระพุทธเจ้าจึงต้องสอนให้เป็นสัมมาทิฐิเห็นชอบ ?

เห็นชอบก็คือเห็นศีลธรรมเป็นที่ตั้งเป็นการทำงานทุกชนิดจะทำการงานอะไรก็ต้องให้ถูกศีลถูกธรรมจึงเรียกว่าเห็นศีลเห็นธรรมนั่นแหละเป็นการเห็นชอบ

ถ้าเห็นไปผิดไปจากศีลจากธรรมเป็นการเห็นผิดหรือว่ามีจิตทิฐิเห็นผิด

เพราะฉะนั้นเราทุกคนจะต้องพยายามนึกปัจจุบันธรรมหรือประสบการณ์จริงหรือมีเหตุการณ์ที่เราจะต้องระลึกนึกเอามา

มาคิดมานึกว่าเราทุกคนสำรวจตัวเองว่าครบปีแล้ววิถีชีวิตของเราเคยอยู่ในศีลในธรรมถูกศีลถูกธรรมหรือเปล่าหรือผิดศีลผิดธรรมหรือเปล่า? ถ้าผิดเราก็เลิกละเว้น วาง!

ถ้าถูกต้องก็ทำต่อไปเพราะอะไร? เพื่อให้ไม่ให้เบียดเบียนตนและผู้อื่นให้เดือดร้อน

การเบียดเบียนตนและผู้อื่นให้เดือดร้อนก็คือทำให้เขาเป็นทุกข์และตัวเองก็ไม่เป็นสุขด้วย

การที่เราจะไม่เบียดเบียนตนเองก็คืออย่า

อย่าไปคิดฆ่าใครทำลายใครเนี่ยมุสาวาทประพตติผิดกาเมหลอกลวงกินเหล้าอะไรเนี่ย

ที่เราไปประพตติผิดต่อเขาเนี่ยแหละเป็นการเบียดเบียนตัวเองทั้งนั้น

และการคิดที่ไปเบียดเบียนคนอื่นก็เหมือนเขาไม่กินเหล้าเมายาก็อย่าไปบังคับเขาหรืออย่าไปบังคับเขาให้

ปฆ่าคนฆ่าสัตว์ บังคับให้เขาเป็นขโมยไปปล้นไปจี้ ไปบังคับให้เขาต้องไปประพตติผิดบุตรภรรยาสามี

ไปบังคับให้เขาผิดสังขะหรือไปกินเหล้าเมายาเนี่ยเบียดเบียนผู้อื่นให้เดือดร้อน

เพราะฉะนั้นตัวเองต้องทำจิตให้อยู่ในศีลในธรรมชื่อว่าไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่นให้เดือดร้อน

อันนี้ดูเหมือนกับว่าไม่มีอะไรแต่ว่ามีอยู่เพราะเป็นสังคมโลกเป็นประชากรโลกหรือเป็นประชากรของใน

หลวงต้องว่าอย่างนี้ อยู่ในประเทศที่มีศีลมีธรรมเป็นหลัก

จึงยกย่องว่าประเทศไทยพระพุทธศาสนาพระมหากษัตริย์เป็นหลักเพราะฉะนั้นการทำได้ๆที่ประเทศชาติไม่

สงบก็ไม่ควรทำ การกระทำใดๆที่ผิดศีลผิดธรรมก็ไม่ควรทำ การทำให้พระมหากษัตริย์ เป็นกังวล

ต้องทำงานหนักเพิ่มขึ้น ซึ่งมีอายุมากแล้ว ก็ถ้าเป็นบรรพบุรุษพ่อแม่ เป็นปู่ย่าตายาย

เราก็ไม่ควรที่จะต้องให้ทำงานหนักอีก อย่าไปเพิ่มภาระให้ท่าน

นั่นแหละถึงจะเป็นการแสดงความกตัญญูตเวที รู้คุณ คุณข้าวคุณน้ำ เหมือนพระเจ้าแผ่นดินเนี่ย ภูมิพล

หมายถึงเป็นพลังของแผ่นดิน เวลาเราทำมาหากินทำอะไรไดนา นั่นแหละชี้ฝุ่นเต็มหัวเรานั้นแหละให้รู้ไว้

เหนือเกล้าเหนือกระหม่อม เขาเรียกได้ละของฐิติพระบาท

ได้ละของฐิติพระบาทก็คือชี้ฝุ่นทั้งหลายนั่นแหละ ที่เราอาศัยแผ่นดินทำมาหากินเลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัวมา

ตั้งแต่วันปู่ย่าตายายไปจนถึงทุกวันนี้ เนี่ยแหละเขาเรียกฝ่าละอองธุลีพระบาท

ท่านไปไหนก็ไปช่วยเหลือเกื้อกูลทุกโครงการ

เท่าที่พระองค์จะเห็นดีเห็นชอบเพราะฉะนั้นพระองค์จึงเป็นผู้ทรงคุณอันประเสริฐ คือไม่ได้หวังตัวเอง

แต่เป็นห่วงประชาชนราษฎรของพระองค์ ที่ไม่มีกินไม่มีใช้เดือดร้อนที่ไหนก็พยายามไปทำที่นั่น

ไปสร้างที่นั่น โครงการแก่งดินบ้าง ปลูกหญ้าแฝกบ้างเพื่อให้ดินนั้นชุ่มชื้นเป็นสุขไม่ให้น้ำเซาะละลาย

นั่นแหละเป็นความหมายเยอะเยอะมากมายเลยสิ่งที่พระองค์คิดนั้น

ไม่มีพระเจ้าแผ่นดินหรือพระมหากษัตริย์องค์ใดในโลกที่กระทำกันเพราะทั่วโลกเขาเอาแต่ความสุขความส

บายกันทั้งนั้น พระองค์ทำอย่างเสียสละ แต่พวกนี้ไม่สำนึกระลึกถึงไม่เอาเป็นตัวอย่าง

นี่ถือว่าไม่สมควรเกิดมาเป็นข้าแผ่นดิน คือข้ารับใช้ของแผ่นดินหรือข้ารับใช้ละอองธุลีพระบาทของในหลวง

ต้องว่าอย่างนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นมีทั้งเหตุและผล เราต้องรู้จักคิดรู้จักนึก สำเหนียก

การทำดีทำไม่ดีเป็นการที่ถูก-ผิด เป็นเหตุของผลปัญญา คนไหนคิดก็แสดงว่าคนนั้นมีปัญญา

เพราะมีเหตุมีผลที่แยกแยะผลดีผลเสียได้

แต่คนที่ไม่มีปัญญาก็แสดงถึงที่ไม่สามารถแยกเหตุและผลออกได้ คนไม่มีปัญญาก็คือคนทุพพลภาพ

คิดไม่เป็น ทำไม่เป็น พูดก็ยังไม่เป็นอีก พูดให้คนอื่นเขาเดือดร้อนเข้าใจผิด โทก หลอกลวงต้มตุ๋น

ด่าพ่อด่าแม่ ส่อเสียด อะไรนี่ เยอะเยอะมากมายเลย พวกนี้คิดไม่เป็น ต่อให้จบปริญญาเอกก็ยังคิดไม่เป็น

ทำไม่เป็นเพราะทำยังเบียดเบียนตนเอง และผู้อื่นให้เดือดร้อนอยู่ หาเรื่องหาราว

ทำให้ประเทศชาติเดือดร้อน ทำให้พุทธศาสนาไม่ปกติ ทำให้พระมหากษัตริย์ทรงกังวล
เนี่ยคิดทั้งนั้นแหละ เพราะฉะนั้นเราอย่าไปคิดอย่างพวกท้าวๆ ไป
เมื่อได้มาฟังเทศน์ฟังธรรมแล้วสงบเสงี่ยมในธรรม มีขันติ อุดกั้นอดทนเอา
เพราะความทุกข์เหล่านั้นเป็นการปลุกจิตสำนึกของเราว่าเนี่ยเราจะต้องทำด้วยตัวของเราเอง
เหมือนในหลวงท่านต้องทำงานทุกอย่างเพื่อพระองค์เองด้วยเพื่อประชาราษฎร์ด้วย
เนี่ยเราจะต้องรู้ว่าเป็นตัวอย่างที่หาไม่ได้ง่ายๆ ต้องมีวิริยะความเพียร ขันติอดกั้นอดทน
ความจริงไม่ใช่ทรงทศพิธราชธรรม ธรรมดาบารมี 10 ครอบถ้วน ปัญญาในการคิดค้น ก็เป็นปัญญาบารมี
วิริยะเพียรคิดเพียรค้นก็เป็นวิริยะบารมี อุดกั้น อดทนที่ทำให้ให้มีผลดีเกิดขึ้นก็เป็นขันติบารมี
มีความจริงใจที่จะทำให้มีแต่ผลดีอย่างเดียวก็เป็นสัจจะบารมี
จิตตั้งมั่นในความเป็นจริงหรือเพื่อปรารถนาให้เกิดผลจริง
มีความจริงปรากฏทั่วเป็นที่รับรองของนานาประเทศทั่วโลกเนี่ยสัจจะความจริงใจที่พระองค์
ได้รับรางวัลเชิดชูเกียรติ ที่ต่างๆประเทศยกย่องให้เกียรติ เราจะได้เห็นเป็นตัวอย่างรู้เป็นตัวอย่าง
อธิษฐานปรารถนาให้ประชาชนพลเมืองมีกินมีใช้พอเพียงแล้วเหลือกินเหลือใช้ ไม่ใช่พอเพียง
ยังเหลือกินเหลือใช้เมื่อลูก เมื่อหลานเมื่อเหลนนั้นแหละ ถ้าลูกหลานไม่พอกินมันก็กระจอง งองแง
และพ่อแม่ยังต้องไปขนขวายทำมาหาเพิ่ม เพิ่มรายได้อีก คำว่าพอเพียง พอเพียงทั้งครอบครัวเลย
ก็แสดงว่าเหลือกินเหลือใช้ แล้วยังต้องเสียภาษีให้พระองค์ไปเลี้ยงทหารตำรวจอีก
ไปเป็นค่าเงินเดือนทหารตำรวจที่รักษาประเทศชาติ พุทธศาสนา พระมหากษัตริย์
อีกเนี่ยพระองค์มองการณ์ไกล เล็งผลประโยชน์ เล็งผลเลิศ ถึงประเทศมีความสงบสุข ประชาชนอยู่ดีกินดี
ก็มีความสงบ ใ้ที่หาเรื่องหาราว อันนั้นพวกที่ไม่เชื่อ และยังหาเรื่องหาราว เราก็คิดดู
สำหรับเราเป็นคนยังไง คิดยังไง มาเป็นภาระให้พ่อแม่ ครอบครัว อุตต หือตุโน นาโก ตนเป็นที่พึ่งของตน
ไม่พึ่งตนเอง แล้วก็คิดแต่จะไปพึ่งคนอื่น เอาเงินเอาทองได้มาด้วยความผิดศีล ผิดธรรม
ไม่ชอบด้วยกฎหมายบ้านเมืองอะไรพวกนี้ เป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ เป็นความไม่ถูกต้อง
เพราะฉะนั้นวันพระราชสมภพในหลวง หรือวันเกิดในหลวงนี้ วันนี้พวกเราควรจะสำรวจตัวเราเองชะบ้าง
ความวิปริต ผิดเพี้ยนต่างๆ ที่ไม่ถูกทำนองครองธรรม ที่ชอบ เบียดเบียนตนเองให้เดือดร้อน
เบียดเบียนคนอื่นให้เดือดร้อน ทำให้ประเทศชาติวุ่นวาย แล้วก็ให้มันสงบเงียบชะบ้าง เพราะพวกนี้ไม่รู้จริง
ประชาธิปไตย ก็บอกแล้ว ประชาธิปไตยก็คือพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระอรหันต์เจ้า ที่ความโลภ
ความโกรธ ความหลง ไม่ครอบงำใจท่านได้ เนี่ยจิตของพระองค์ ของพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า
พระอรหันต์เจ้า เป็นประชาธิปไตยที่แท้จริง ที่มาอ้างประชาธิปไตยอย่างนั้น ใ้พวกนี้เป็นโลกาธิปไตย
อัตตาธิปไตย
เป็นเผด็จการด้วยมันจะเอาให้ได้ตั้งใจของมันเนี่ยโดนหลอกพวกเนี่ยโดนหลอกมากมายเลยยิ่งกว่า
แล้วยังไปทำให้ประเทศชาติเดือดร้อนอีกยิ่งแยะใหญ่เนี่ยเพราะฉะนั้นเราก็ใคร่ครวญดูเนี่ยประชาธิปไตยที่ไม่
ถูกต้องเข้าใจผิดยังไม่เคยคิดถึงพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า
พระอรหันต์เจ้าเนี่ยว่าท่านเหล่าเนี่ยเป็นประชาธิปไตยแล้วท่านก็ไม่เลือกที่รักมักที่ชังด้วยพระพุทธเจ้า

พระธรรมเจ้า พระอรหันต์เจ้าไม่มีอคติไม่ลำเอียงเพราะรักใคร่ ไม่ลำเอียงเพราะโกรธ
 ไม่ลำเอียงเพราะหลง
 ไม่ลำเอียงเพราะกลัวเนี่ยจึงจะมีความเป็นธรรมมีความยุติธรรมที่ถูกต้องยิ่งกว่าใช้พวกตุลาการ
 อัยการอะไรพวกนี้อีกพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า
 พระอรหันต์เจ้าทรงไว้เนี่ยเป็นธรรมบัญญัติคือมีธรรมเป็นเครื่องปกครองไม่ใช่กฎหมาย
 กฎแล้วก็มีแต่ใช้ที่จะให้อยู่ในเขตระนาบขบขายกฎหมาย เพราะฉะนั้นเราก็อยู่ในเขตของศีลของธรรม
 นั้นเนาะเอาศีลเอาธรรมนั้นเนาะเป็นกฎหมายจะได้ไม่ต้องไปซื้ออาวุธยุทธโศปกรณ์มาเช่นฆ่ามาทำร้ายกันเนี่ย
 เราก็จะได้รู้ว่าเราเนี่ยว่าเออ! ความจริงเป็นอย่างไร
 เราจึงจะได้มีความสุขความสงบสุขจากการคิดการนี้จากการกระทำแก่เพื่อนแก่ครอบครัวแก่ประเทศ
 ชาติแก่พระพุทธศาสนาแก่พระมหากษัตริย์เนี่ยเพียงความไม่เบียดเบียนตัวเองไม่เบียดเบียนคนอื่นให้เดือด
 ร้อนก็ถือว่าใช้ได้คือเราไม่คิดว่าจะไม่เบียดเบียนตัวเองก็คือไม่คิดอย่าตามใจตัวเองจำไว้ให้ตึ้นะ
 การที่ไม่เบียดเบียนตัวเองก็คืออย่าตามใจตัวเอง
 การเบียดเบียนคนอื่นก็อย่าไปบังคับใจคนอื่นเนี่ยจำไว้ให้ตึยอย่ามาสั้นๆแล้วเราก็จะรู้ความหมายรู้จิตเจตนา
 ของพระพุทธเจ้าที่พระองค์แสดงธรรมไว้เป็นกลางเพื่อไม่ให้เบียดเบียนตนและผู้อื่นก็คือทำจิตให้ว่างนั้นแหละ
 ว่างไว้ได้ก็ไม่เบียดเบียนตัวเองแน่นอนรับรองล้านเปอร์เซ็นต์ไม่ต้องเลยร้อยด้วยต้องว่าอย่างนี้ไม่บังคับใจ
 คนอื่นก็คือไม่เบียดเบียนคนอื่นให้เดือดร้อนมันคิดกันไม่เป็นใช้พวกนี้โง่ต่อให้เรียนจบปริญญาเอกหรือเปรีย
 ญะประโยคก็คิดไม่เป็นอีกยังเบียดเบียนตนเองและผู้อื่นให้เดือดร้อนเอาวัดเอาเปรียบไม่ถูกต้องเบียดเบียน
 รังแกข่มเหงผู้น้อยไม่เคารพผู้ใหญ่อะไรพวกเนี่ยทั้งนั้นเลยเยอะแยะมากมายเนี่ยเห็นอยู่เต็มโลกขณะนี้พวก
 นี้ไม่เคารพพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ไม่เคารพกฎหมายบ้านเมืองที่ถูกต้อง
 เราจะเห็นได้อยู่ทั่วไปเพราะฉะนั้นเรารู้แล้วก็ละมันจะได้เว้น
 การละการเว้นนั้นแหละเป็นศีลเมื่อละเว้นจนชำนาญแล้วเขาเรียกศีลปะ
 เป็นวิชาศีลปะที่เราใช้เป็นแสดงเป็นหรือเล่นเป็นหรือทำเป็นหรือจัดการเป็นเนี่ยเขาเรียกศีลปะถ้าเราเข้าใจแ
 ล้วเราก็จะเป็นทุกเรื่อง
 พระพุทธเจ้าแสดงเป็นสัพพัญญูรู้ทุกอย่างก็แบบเนี่ยต้องรู้เข้าใจทุกเรื่องเลยสัพพัญญูรู้ทุกอย่าง
 รู้แล้วละรู้แล้วเว้นไม่ใช่รู้แล้วยึดติดด้วยเนี่ยจึงเป็นสุดยอดของความรู้เพราะถ้ารู้แล้วไปยึดติดก็ผิดแล้วนั้นน
 ะยึดความรู้แต่ที่เรารู้แล้วเราเอาแต่ประโยชน์ส่วนตัวส่วนผู้อื่น ที่พระองค์สอนว่า
 จงยังประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเกิดก็คือตนจะต้องฝึกตนให้เป็นตน
 พึ่งตนเองได้ต้องได้มรรคได้ผลอย่างฝึกตนให้ว่างได้
 ว่างแล้วก็ยังไปช่วยเหลือเกื้อกูลคนอื่นที่ยังไม่ว่างได้ต้องว่าอย่างนี้
 ไม่ใช่ว่าพอฝึกตัวเองแล้วก็อ้างว่าไม่ว่างๆแต่ว่าคอยรับช่วยเหลือคนอื่นเขาตลอด
 อย่างนั้นที่คนโบราณเขาว่ากินแรงคนอื่นบ้างอะไรต่อมิอะไรเอาเปรียบคนอื่นบ้างอะไรนั้นนะไม่ถูกต้อง
 เพราะฉะนั้นเราก็ต้องรู้เอาไว้ว่าเราพยายามฉลาดอย่างซึ่งอย่างตรงถึงเอาเปรียบเขาได้ก็ไม่ควรทำเพราะ

ทำแล้วเกิดโทษมีทุกข์เบื่อน่ายแล้วตนเองก็ต้องเบื่อน่ายตนเองด้วยทำไมจึงต้องเบื่อน่ายตัวเอง?

เพราะตัวเองประพฤติไม่ถูกต้องก็ต้องเบื่อน่ายความประพฤติของตัวเองนั่นแหละไปที่ไหนก็ไม่ถึงนิสัยเก่า ยืน เดิน นั่ง นอนคิดนึกก็ไม่ละทิ้งคิดแต่จะเอาวัดเอาเปรียบคิดแต่จะฆ่าเขาบ้าง ขโมยของเขาบ้าง ประพฤติผิดกาเมบ้าง

หลอกลวงต้มตุ๋นบ้างคิดที่จะไปหาเวลากินเหล้าเมายาสังสรรค์กับเพื่อนฝูงบ้างงานการไม่คิดทำการประพฤติปฏิบัติไม่มีเนี้ยที่อาตมาสอนวานเนียงาน

งานภายนอกเสร็จแล้วมากมายแต่ภายในยังไม่ได้ทำเลยที่พระพุทธเจ้าว่าจงดูจิตของเราเนะสิ่งที่ควรทำแล้วหรือยังไม่ได้ทำก็ภายในพระองค์ทรงเน้นกิจการในมากกว่ากิจการนอกเพราะกิจการนอกเนะถ้ายังเวีย่นวายตายเกิดก็ต้องทำอีกเยอะยังจะต้องมาทำอีกมากมายต้องรับภาวะทุกข์โทษอีกมากมายแต่กิจการภายในคือทำจิตให้ว่างเพื่อมรรคผลนิพพานเนี้ยที่เราไม่เอาใจใส่ทอดทิ้งอนาถาเขาเรียกอนาถาก็คือไม่มีที่พึ่งพึ่งพาใจ

เวลาทุกข์ขึ้นมาก็โวยวายร้องไห้ร้องไห้ไม่มีใครเห็นอกเห็นใจเพราะทุกคนเขาก็มีความจำเป็นเพราะทุกคนก็คิดแล้วก็ต้องแก้อะไรต้องตายใครจะมาช่วยใครได้ตลอดไม่มี ต้องปลงวาง ต้องทำใจให้ได้

ไม่ยึดมั่นในตัวเองไม่ถือมั่นในตัวเองไม่เอาตัวเองเป็นใหญ่ จึงเรียกว่าอัสตติปัตติยนั้นเนะมีตนเป็นใหญ่ เพราะฉะนั้นเราสู้แล้วเราเข้าใจแล้วเราก็จะได้พยายามลดดีกรีลงมาจนค่อยๆลดจนกระทั่งมันเคยชินแล้วซึมซับสิ่งที่ดีสิ่งที่ถูกต้องแล้วนั้นเนะมันก็จะได้เริ่มทำดีมากกว่าทำไม่ดีใช้สิ่งที่ไม่ดีมันก็จะเลือนหายไปโดยอัตโนมัติเพราะความดีมากกว่าความไม่ดี

ถึงแก่ถึงตายขณะถึงแก่จะตายขนาดไหนก็ยังไม่มีถึงนิสัยเก่าโกหกหลอกลวงต้มตุ๋นกินเหล้าเมายาเนี้ยเยอะมากเลยเพราะมันฝึกมันหัดมาตั้งแต่เล็กแต่น้อยจนเป็นหนุ่มเป็นสาวก็ไม่ละไม่เลิกจนกระทั่งแก่เฒ่าแล้วก็ยังไม่ถึงนิสัยเดิมนั้นเนะ เพราะฉะนั้นเราก็ต้องฝึกหัดจิตใจแก้ไขความรู้สึกนึกคิดของเรา

ที่คิดผิดก็คือดำริผิดนั้นเนะ

ดำริผิดมาตลอดต้องว่าอย่างนี้ยังไม่เคยคิดช่วยตัวเองให้พ้นผิดให้พ้นทุกข์ได้เลยต้องว่าอย่างนี้

สัมมาทิฐิก็เห็นผิดเห็นว่าการผิดศีลผิดธรรมตัวเองฉลาดเอาวัดเอาเปรียบเขาได้เนี้ยเห็นมัยเห็นผิด

ดำริผิดก็เนี้ยคิดผิดคิดแต่เรื่องชั่วๆเอาวัดเอาเปรียบคนอื่นทั้งนั้น

เพราะคิดที่จะไปประพฤติผิดบุตรภรรยาสามีคนอื่นบ้างอะไรต่อมิอะไรเนี้ยวางแผนว่าวันนู่นวันโน้นหาโอกาสฉวยโอกาสที่จะหลอกลวงต้มตุ๋นอะไรอีกเยอะแยะมากมายเนี้ยเพราะฉะนั้นเราต้องเนี้ยวันเนี้ยเป็นวันเกิดในหลวงแล้ว เกิดใหญ่เนะเนี้ย ใหญ่หลวงเลยต้องว่าอย่างนี้

ในหลวงท่านเป็นพ่อของแผ่นดินทั้งประเทศไทยเลยใหญ่เขาจึงเรียกว่าพ่อหลวงคือพ่อใหญ่เนี้ยเราก็ต้องมีพ่อทุกคนพ่อของตัวเองพ่อแม่ของตัวเองก็ต้องเคารพ

แต่นี้พ่อใหญ่ก็ต้องฟังกันแล้วละเลยไม่ได้เหมือนต้องปู่ชนีสถาน

เป็นที่สูงเด่นที่จะต้องนอบนบเคารพกราบไหว้บูชาด้วยการทำตามคำสอนให้อยู่ในสัมมาอาชีวะที่เรายังมีแรงกำลังที่ยังทำได้เราก็ควรทำ ไม่ปล่อยชีวิตให้เป็นหมันไม่ให้เป็นโมฆะบุรุษ

โมฆะสตรีที่ไม่มีความดีใดเลยเกิดแล้วก็แก่เจ็บตายไปล้างผลาญผลผลิตไปเท่าไรหนี้ตัวเองไม่ได้สร้างไม่ได้ทำเลยแล้วก็มาขึ้นมาใช้ใหญ่โต

ใช้อวดกินคำโตคำใหญ่อีกเขาเรียกกินด้วยนั้นนะเราก็ต้องรู้ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ไม่ควรทำเราไม่ได้ทำมาหาได้เองแต่เราไปอาศัยคนอื่นเขาเราก็ต้องเจียมเนื้อเจียมตัว อย่าไปคิด คิดแล้วตัวเองก็เป็นทุกข์ด้วยคนอื่นเป็นทุกข์ด้วย

ไปเข้าใกล้ใครก็เป็นทุกข์ด้วยเพราะฉะนั้นเราก็ไม่มีใครชอบใช้นิสัยแบบนี้ไปอยู่ที่ไหนก็สร้างกรรมทำผิดไม่มีใครอยากคบค้าสมาคมไม่มีใครอยากเข้าใกล้เขาเรียกตัวเหม็นเขาเห็นก็เหม็นไปหมดแล้วคือเหม็นความไม่มีดีจำไว้ให้ดี ให้เลิกพฤติกรรมเหล่านี้ให้หมดแล้วก็ทำจิตให้ว่างเสีย

เราทำอะไรไม่ได้ก็ทำจิตให้ว่างก็ถือว่ายังดีเพราะเป็นการทำให้แก่ตัวเอง

ตัวเองได้กินบ้างไม่ได้กินบ้างก็ต้องเดือดเนื้อร้อนใจเพราะเป็นกรรมเป็นวิบากกรรมของเราที่เราไม่ได้สั่งสมเอาไว้

ถ้าเราสั่งสมไว้เราก็รู้จักระเหิมตระหนี่อวดมโหฬารอาหารอะไรต่อมิอะไรไว้เตรียมตัวตายกินไว้เพื่อยามแก่ยามเฒ่าจะได้ไม่ลำบากเดือดร้อนคนนั้นคนนี่

เดือดร้อนลูกหลานเหลนโหลนอะไรอีกเนี่ยตอนเนี่ยต้องมาบ่นกับเรื่องทางโลก

เพราะบนทางธรรมมาตั้งสี่วันแล้ววันนี้เป็นวันที่ห้า

กับบนทางโลกให้ฟังซะบ้างมันจะได้รู้แต่มันก็ไม่พ้นนะโลกกับธรรมมันต้องคู่กันเอาโลกอย่างเดียวก็ไม่ได้ธรรมอย่างเดียวก็ต้องอาศัยโลกและธรรมเราก็ต้องอัญญะมัญญะปัจฉัยซึ่งกันและกันเอาไว้เป็นเครื่องพิจารณา คือทำความเข้าใจเพราะเรามีสติปัญญาน้อยไม่รู้เหตุผลที่ถูกต้อง

และผู้รู้ดีชอบไม่มีใครมีเวลาว่างมาสั่งมาสอนเราไม่มาแนะนำพร่ำสอนเพราะเราก็เป็นคนหัวดีไม่ค่อยเชื่อไม่ค่อยจำนั้นนะแล้วก็ทำให้ท่านลำบากกายลำบากใจเนี่ยเห็นมัยเนี่ยแล้วตัวเองก็ไร้ประโยชน์ได้ยินได้ฟังออกหูซ้ายทะลุหูขวาอีกไม่นำพานำไปประพฤติปฏิบัติเพื่อทำตนเองให้มีคุณมีค่าขึ้นมา

คุณค่าอันนั้นก็คือสภาวะธรรม ศิลสภาวะก็คือละเว้นเป็นสภาวะ

สมาธิสภาวะก็คือตั้งใจมั่นกับการละการเว้นนั้นแหละ

ปัญญาสภาวะก็คือเป็นคนมีเหตุมีผลในศีลในสมาธินั้นแหละเขาเรียกว่าปัญญาสภาวะคือทั้งศีลทั้งสมาธินั้นแหละที่เราแยกว่าอันนี้เป็นส่วนศีล

อันนี้เป็นส่วนสมาธิคือความตั้งใจมั่นที่จะรักษาศีลและทั้งศีลและสมาธิก็มีนัยยะอันเดียวกันนั้นนะอยู่ด้วยกัน แล้วก็ปัญญาคือเหตุผลที่ถูกต้องคือรู้ศีลรู้สมาธิเนี่ยก็เป็นปัญญาสภาวะที่ถูกต้อง

แล้วก็ปณิธานสภาวะหลุดพ้นว่าง เมื่อมีศีลสภาวะแล้วมันก็ว่างละเว้นจนว่างตั้งใจมั่นจนว่างเห็นมัย

แล้วก็ปัญญารู้เหตุรู้ผลในความว่างแล้วก็เห็นว่าเป็นสุข สงบสุข สันติสุขแท้จริงนั้นแหละ

เราก็อาศัยความไม่ยึดติดสิ่งอื่นทั้งหมดเลย

เอาศีลเอาสมาธิเอาปัญญานั้นแหละที่เรารู้เอาเป็นเขาเรียกเอาเป็นความหลุดพ้น

หลุดพ้นความชั่วทั้งหลายทางกายทางวาจาทางใจ ถ้าจิตเราว่างแล้วไม่ทำผิดแน่นอนเนี่ย

เพราะภูมิของโสดาบัน สักกายทิฐิ วิจิกิจฉา สิลัพพตปมาสกก็อยู่ในกำมือเราเขาเรียกอยู่ในเงื้อมมือเรา

ที่ภาษาโบราณเขาพูดไว้อย่างนั้นแล้วก็ถ้าจิตว่างแล้วไม่มีกามราคะ ปฏิฆะ
 ไม่มีการกระทบกระทั่งจิตมันก็สงบสุขเกิดสันติสุขขึ้นในใจเนี่ย
 พระโสดาบันทำกามราคะปฏิบัติให้เบาลงส่วนอนาคามีเนี่ยจะได้เด็ดขาดเนี่ยเขาเรียกแคว้นสองธรรม
 หรือว่าสังโยชน์๑๐ สังโยชน์๕ เนี่ย อุทธัมภาคิย พุทธภาคิยสังโยชน์ที่จะพาเราพ้น
 คำว่าสังโยชน์แปลว่าร้อยรัดเราจะมาหลุดพ้นจากการร้อยรัด พระอนาคามีพ้นไปได้๕อย่าง
 แต่อุทธัมภาคิยสังโยชน์เบื้องต้นคืออุปราคา
 อุปราคาคือไม่เพ่งเป็นฌานไม่รู้เป็นญาณหมายถึงว่างหมดเลยทั้งฌานทั้งญาณเพื่อให้พ้นอุปราคาอุปรา
 คะมานะอุทธัจจะอวิชชาเนี่ย ถ้าเรารู้ทั้งฌานทั้งฌานวิปัสสนาในฌานในฌาน
 เนี่ยจะต้องใช้กับสังโยชน์เบื้องต้นอีก๕
 เนี่ยเพื่อเข้าถึงภูมิของพระอรหันต์คือหมดทั้งอวิชชาความไม่รู้ก็หายไปด้วยเพราะเรารู้แล้วรู้แล้วละรู้แล้วว่าง
 รู้แล้วละรู้แล้วเว้นรู้แล้วว่างเนี่ยทั้งศีลสมาธิปัญญาที่อยู่ด้วยกันเนี่ย เมื่อเราเข้าใจแล้ว ในศีลสมาธิปัญญา
 จิตวิมุตหลุดพ้นเพราะจิตว่างได้แล้ว จิตไม่มีเวทนาทางกายทางจิต
 นั่นแหละสิ่งที่เราจะต้องสั่งสมหรือทำให้เนืองๆ เขาเรียกทำอุบายในใจไว้เนืองๆ เนี่ยคิดไว้เนืองๆ
 ว่าเราต้องทำต้องว่างไปตลอดไม่ยึดติดใดๆ สรรพสิ่งทั้งหลายเป็นของชั่วคราว
 ที่พระพุทธเจ้าเรียกว่าปัจจัยเครื่องอาศัย เช่นข้าวปลาอาหาร ฝ้านุ่นผ้าห่ม ที่อยู่ที่อาศัย
 ยารักษาโรคภัยไข้เจ็บนี่ เป็นปัจจัยเครื่องอาศัยชั่วคราว เราจะยึดถือเป็นจริงเป็นจังก็ไม่ได้
 เพราะเป็นของชั่วคราว ให้เราปกป้องกายไม่ให้กำเริบ ให้กินอิ่มไม่ต้องทุกข์ทรมานเพราะความหิว
 แล้วก็มีความสนะคือบ้านเพื่อมุงบังบังฝน ลม แดด แล้วยุง เหลือบลิ้น ฤดูกาล ฤดูร้อน ฤดูหนาว ฤดูฝน
 ต้องมีบ้านที่พัก ที่ป้องกัน แล้วก็เวลาเจ็บไข้ได้ป่วย ก็ต้องมียารักษาโรคเนี่ย
 พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่าปัจจัยเครื่องอาศัยแล้วก็ปัจจัยชั่วคราวเท่านั้น ไม่ใช่ตลอดไป
 ไม่ควรยึดเอาเป็นที่พึ่งตลอดกาล ไม่งั้นก็จะเป็นคนป่วยอยู่ตลอดกาล แล้วก็จิตก็ไม่ว่างด้วย หากันไม่รู้
 ทั้งกลางวันกลางคืนก็หากันไม่รู้จบรู้สิ้น เนี่ยเรารู้แล้วว่าเนี่ยปัจจัย๔ เครื่องอาศัยเนี่ยเป็นของชั่วคราว
 อนิจจังอยู่เสมอ เราก็จะเห็นว่ากายเราเนี่ยมาอาศัยปัจจัย๔ เป็นเครื่องอยู่ คือทำให้มีชีวิตอยู่ได้
 รอดตายไปวันหนึ่ง วันหนึ่ง ถ้าเรายังไปยึดติดในการแสวงหา ไปโลภมากเอามาไว้เยอะแยะ
 ความทุกข์สังขารก็จะเสื่อมขึ้นด้วยการแสวงหาเนี่ย ฤดูร้อนบ้าง ฤดูเย็นบ้าง
 ฤดูหนาวบ้างความทุกข์ก็ตามเรามาเนี่ยเพราะฉะนั้นถ้าเราว่างได้แล้วเราหยุดหาแล้วมันก็ชลดเขาเรียก
 ว่าอนิจจังซ้าลง เป็นทุกข์ซ้าลง
 อนัตตาซ้าลงแก่เจ็บตายซ้าลงเนี่ยเป็นอย่างนี้เหตุผลปัจจัย๔เนี่ยก็เพื่อจะให้รู้ความจริง ทุกคนใครๆก็รู้
 ถึงแม้ว่าแต่พระองค์ก็ต้องมาชี้ว่าจุดมุ่งหมายให้รู้ความจริงว่าเป็นเพียงปัจจัยเครื่องอาศัยชั่วคราวเท่านั้นเอ
 ง
 บ้านช่องก็ยังมุงเห็นมัยเนี่ยมันอยู่สร้างมานานๆเข้าปลวกกินบ้างถูกฝนลมแดดแผดเผาทั้งๆที่มันไม่มีชีวิต
 ก็ยังรู้จักชราคือความทรุดโทรมมุงเห็นมัยเนี่ย
 ทำยสุตก็เนี่ยกว่าจะตายก็เนี่ยบางคนถ้าเป็นสมัยโบราณก่อนเนี่ยทั้งหน้าตาเดี๋ยวก็ต้องมาเย็บมาติดมามุงใ

หม่นเนี่ยเป็นเครื่องปัจจัยอาศัยหลบฝนชั่วคราวเวลายามหน้าฝนหลบร้อนตามฤดูร้อน หลบฤดูฝน หลบฤดูหนาว หลบฤดูร้อนเพียงชั่วคราวหนึ่งเท่านั้นเอง

ถ้ามันถูกมาก ๆ เข้าร้อนเกินไปหนาวเกินไปถูกฝนความชื้นมากเกินไปความแก่ความเจ็บความตายก็เข้ามา ควรจะปลงสังขารตัวเองว่าเนี่ยเราเกิดมาล้างผลาญผลผลิต ล้างผลาญปัจจัย๔ แล้วเราทำอะไรได้บ้าง ทำให้เกิดเป็นประโยชน์กับคนอื่นอะไรบ้าง?

เพราะฉะนั้นเราจึงไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่นให้เดือดร้อนเราจะต้องทำความเข้าใจรู้ตงนี้ เมื่อเราทำได้แล้วเราก็ต้องมาทำให้ใจให้ว่างให้เป็นคำสอนสุดยอดของพระพุทธเจ้าनिพพานัง ปรมัง สุขญญังเนี่ย

พระพุทธเจ้าเป็นยิ่งกว่าพระราชาก็เรียกธรรมราชาพระพุทธเจ้าทรงเป็นธรรมราชาสูงสุดยิ่งกว่าพระราชาก็ยิ่งกว่าพระเจ้าจักรพรรดิทั้งโลกต้องว่าอย่างนี้อยู่ภายใต้พระธรรมราชาพระองค์เอาความจริงมาสอนความจริงแล้วคนที่จะได้เกิดเป็นพระราชาก็เจ้ามหาจักรพรรดิอะไรเนี่ยล้วนแล้วแต่เคยทำคุณงามความดีถวายพระพุทธเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าหรือเพราะทำบุญไว้ในศาสนาหรือการทำช่วยเหลือสงเคราะห์ประชาชนสร้างประโยชน์ให้แก่ชุมชนที่มากที่กำลังมีทุกข์ให้พ้นทุกข์ นั้นเนี่ยจึงจะมีสิทธิ์ได้เป็นหัวหน้าเช่นสร้างศาลาบ้าง ป่อน้ำบ้าง

ถนนหนทางบ้างเนี่ยที่พระพุทธเจ้าเราเคยเป็นมาอะมานพมาก่อนเนี่ยที่เคยสร้างเคยทำแต่ตอนนั้นที่พระองค์ยังไม่ได้เกิดยังไม่ได้พบพระพุทธเจ้าแต่พระองค์มีความคิดที่ดีพระองค์ก็ทำในส่วนที่ดีพาพรรคพวกที่เห็นดีตามว่าเออ!

อยู่ว่างๆเรามีกินมีใช้แล้วไปทำถนนกันทำทางเดินกันได้ที่หญ้ามีหลุมมีปอกก็หาทรายหาหินมาถมให้เต็มสร้างศาลาพักร้อน ทำยสุตก็มาขุดสระ ยามหน้าร้อนก็จะมาเป็นที่พึ่ง ตัวเองก็ได้ใช้

ใครไปมากก็สะดวกอาบน้ำได้กินเนี่ยคิดแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ แต่ก็ถูกต้องตามธรรมพระพุทธโอวาทที่พระองค์แสดงเอาไว้ถึงความขยันหมั่นเพียร

ความเพียรชอบเพียรละเพียรที่จะปฏิบัติเพียรที่จะทำให้เจริญรุ่งเรืองอะไรเนี่ยเยอะแยะมากมาคำสอนพระองค์มีหลายระดับจึงสมกับเรียกว่าสัตบุรุษทุกอย่างไปหยิบยกตัวไหนก็ใครปฏิเสธไม่ได้

เถียงไม่ได้ว่าสิ่งที่พระองค์แสดงไว้ไม่จริงไม่มีผลไม่มีใครกล้าเถียงไม่มีใครคัดค้านยิ่งตอนนี่เรียกว่าชะตากรรมโลกกำลังถูกภัยพิบัติคุกคาม แผ่นดินไหวบ้าง ไฟไหม้บ้าง

ลมได้ฝุ่นพัดตายบ้างพัดบ้านพังวิบัติฉิบหายน้ำท่วมอะไรต่อมิอะไรเนี่ย

แล้วเราก็จะโอบนโยกขึ้นมาเนี่ยตัวถ้าเราเองเป็นอย่างเขาบ้างเราจะเป็นยังงัยบ้าง? เราจะเป็นทุกข์เดือดร้อนไหม?

นั่นแหละเราไม่ควรใช้เวลาให้เสียไปโดยเปล่าประโยชน์ที่อาตมาเคยบอกไว้แล้วว่าทุกวินาทีมีคุณค่าโมทนาสาธุกับคนดี

คนทำความดีไว้ถึงเราไม่มีโอกาสทำเราเห็นว่าเขาทำดีแล้วก็ยังเป็นประโยชน์แล้วเราไม่มีเงินไม่มีทองไม่มีข้าวไม่มีของ

เราก็โมทนากับเขาได้ไม่ต้องเสียสักบาทถ้าเขารู้ว่าเราโมทนาดีกับเขาก็ยังมีใจกรุณาที่จะแนะนำสั่ง

สอนเราทำให้เราได้พบกับความสำเร็จได้

จึงตั้งศูนย์นั้นศูนย์นี้ขึ้นมาเหมือนพระราชกฤษฎีกาพระราชินีท่านตั้งขึ้นมานั้นแหละ ที่เอามาสร้างมาทำ

เอามาเป็นศูนย์สังเคราะห์คนทุกข์คนยากคนไม่มีกินไม่มีใช้

ให้มีกินมีใช้ขึ้นมาแล้วก็ต้องไม่ไปเป็นขโมยขโจรปล้นจี้ใครเขา

ไม่ทำให้ใครเดือดร้อนเป็นทุกข์ด้วยเพราะฉะนั้นเรารู้แบบนี้เราจะเห็นคุณค่าของผู้นำที่มีสติปัญญาต้องว่าอย่างนี้ ผู้นำที่มีสติปัญญาทำให้เกิดสาธารณประโยชน์มากมายต้องว่าอย่างนี้

ถ้าใครคิดไม่ดีก็กิจฉาวิชาหรือหาเรื่องกลั่นแกล้งทำร้ายบ่อนทำลายไอ้พวกนี้เนี่ยสร้างกรรมทำชั่วเบียดเบียนตนเองให้เดือนร้อนด้วยเบียดเบียนผู้อื่นให้เดือดร้อนด้วย

เพราะฉะนั้นเราจะต้องการที่จะไม่เบียดเบียนตนเองให้เดือนร้อนก็คืออย่าตามใจตัวเองไม่เบียดเบียนผู้อื่นให้เดือนร้อนก็คือไม่ไปบังคับใจคนอื่นนั้นนะให้เขาอยู่เป็นปกติให้เขาเป็นสุขสงบสุข แล้วเราก็ไม่มีข้าศึกศัตรู

ไม่มีใครมาพยายามทอาฆาตจ้องเวรทำร้ายเรา

พระพุทธเจ้าผู้ทรงสัพพัญญูทุกอย่างพระองค์แสดงไว้มากมาย

แต่ถ้าเราเป็นคนมีปัญญาเราก็ไปหยิบเอามาใช้ได้หมดไม่ว่าเรื่องเล็กเรื่องใหญ่มากมายขนาดไหนนั้นนะถ้ามันถึงเป็นถึงตายมันจำเป็นวิกฤตภัยเกิดขึ้นมันจะตายก็ต้องทำจิตให้ว่าง

ในความว่างไม่มีวิกฤตต้องว่าอย่างนี้ น้ำไม่มีท่วม ไฟไม่มีไหม้ลมได้ฝุ่นไม่พัด

แผ่นดินไม่ไหวก็เพราะใจมันว่างไม่มี สิ่งเหล่านี้ทำร้ายทำอันตรายไม่ได้ ใจว่างแล้วก็ไม่มีทุกข์

เราต้องฝึกหัดอบรมเอาไว้เพื่อความสูงสุดเป็นจุดมุ่งหมายที่พระองค์ต้องการให้สาธุชนคือคนดีเพื่อปรารถนาดีให้ยิ่งขึ้นจะได้ทำตามพระพุทธโอวาทเพราะว่าสิ่งที่พระองค์สอนไว้ไม่ใช่ของยากทุกคนทำได้เมื่อทุกคน

ทำได้แล้วก็มีประโยชน์แก่คนทำนั้นแหละเมื่อเขาทำแล้วถ้าแนะนำมิตรสหายครอบครัวทำก็ยิ่งเจริญรุ่งเรืองแผ่ขยายกว้างไกลไปเรื่อยๆจนทั่วโลกเลยต้องว่าใครเห็นดีเห็นงามโครงการแบบโครงการในหลวงเดี๋ยวนี้ก็จะ

จอนกระจายไปทั่วโลกมีประโยชน์ทั่วโลกพระองค์ก็ได้สงวนลิขสิทธิ์อะไรแต่ก็จดลิขสิทธิ์ถ้าใครจะเอาไปทำอะไรพระองค์ก็ได้ใส่ใจหรือเพราะพระองค์เห็นประโยชน์แล้วแล้วก็ให้เป็นประโยชน์แต่ก็เกิดให้เขามี

กฎหมายลิขสิทธิ์ปัญญาพระองค์ต้องไปจดลิขสิทธิ์ไว้เพื่อให้คนไทยนั้นแหละเพราะในหลวงเป็นพ่อหลวงของคนไทยจะได้คนไทยที่มีจิตสำนึกรักลิขสิทธิ์ปัญญาหรือทำให้เป็นประโยชน์ชั่วลูกชั่วหลานเลยถึงเหลนถึงโหล่นไปโน้นนะ

นั้นนะจึงจะสำนึกในพระคุณในพระกรุณาธิคุณที่พระองค์คิดค้นขึ้นมาเพื่อให้เป็นประโยชน์

พวกที่ไม่มีจิตสำนึกพวกหาเรื่องหาราวพวกเนี่ยห่างไกลให้มากเหมือนงูพิษใกล้ไม่ได้ผลไม่ได้เดี๋ยวมันกัดตายทำร้ายหรืออันตรายเข้าใกล้ไม่ได้เดี๋ยวจะมาพาลดูหน้ากล่าวหาว่าพ่อตาแม่

หาเรื่องยิงกันตายฆ่ากันตายอะไรเนี่ยพวกเนี่ยมันคนทุพพลภาพทั้งนั้นพวกพิการทางจิตเป็นโรคจิตแปรปรวนเราจะได้ไม่คบค้าสมาคมกับคนบ้า

คนจิตใจวิปริตอย่าไปเห็นเงินทองข้าวของซึ่งได้มาด้วยความไม่ชอบธรรมเหล่านี้เขาจ้างให้เราไปทำความดีความดีของเราที่จะไปทำให้เขามันผิดศีลไหม?ผิดธรรมไหม?นั้นนะเราต้องดูว่าผิดกฎหมายบ้านเมืองไหม?

ทำให้ประเทศชาติพระพุทธศาสนาพระมหากษัตริย์เดือนร้อนหรือเปล่า

ถ้าได้มาด้วยการรับจ้างอันนั้นนะเหมือนกับที่เรียกว่าคอร์ปชั่นต้องปกปิดซ่อนเร้นกลัวเขาจะจับผิด
 ภายหลังเนี่ยเพราะฉะนั้นไม่ดีเอามากินมาซึ่งเขารู้ภายหลังก็ต้องจับติดคุกติดตาราง
 เพราะฉะนั้นเราคนดีมีศีลธรรมไม่ควรที่จะไปใกล้ไม่ควรที่จะไปอยากได้ทรัพย์สินสมบัติเช่นนั้นที่ได้มาด้วยความ
 งามไม่ชอบธรรม เพราะฉะนั้นเราก็ต้องเอาธรรมคำสั่งสอนพระพุทธเจ้าซึ่งมี๔๐๐๐พระธรรมชั้นนี้
 เยอะมากเลยแต่ถ้าไม่จำเป็นจะต้องเอามาทั้งหมด
 เอามาอย่างเดียวที่เห็นว่าทำได้เนี่ยที่เรียกว่าศีลธรรมเอาแค่ศีลธรรม๒ข้อเนี่ยคือ ละเว้น
 ธรรมคือธรรมชาติธรรมดาที่จะต้องละเว้น ทำได้ก็หลุดพ้นได้แค่คำว่าศีลธรรมแค่เนี่ย
 เพราะฉะนั้นเราต้องมีความจริงใจกับศีลธรรม ศีลละเว้นแล้วก็ว่าง
 ธรรมชาติธรรมดาที่จะต้องว่างไม่มีการยึดติดคือให้ว่างไปตามศีล
 เมื่อว่างตามศีลแล้วใจที่ว่างนั้นแหละเป็นธรรมแล้ว
 ใจการละเว้นนั้นเป็นศีลแต่พอจิตว่างแล้วเป็นธรรมเขาจึงเรียกศีลธรรมไม่นั้นก็ไม่ว่าศีลธรรมเนี่ยเหมือน
 กับหญ้าปากคอกใครๆก็ได้รู้ได้ยินมาไม่มีใครนำพามาประพฤติปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลความจริงแค่เนี่ย
 ถึงนิพพานนะละเว้นจนตายเลยจนนิพพานเลย
 ว่างจนนิพพานเลยเนี่ยแค่สองคำเนี่ยที่พระพุทธเจ้าว่าเป็นนิยานิกรรมนำสัตว์ให้พ้นจากทุกข์
 คาถาบาทหนึ่งคำหนึ่งก็เป็นนิยานิกรรมนำสัตว์ให้พ้นทุกข์ได้เราจึงเห็นความอัศจรรย์ของธรรมของพระพุ
 ทธเจ้าว่าแม้เป็นคำสั้นๆแต่สำหรับผู้ที่มีความเข้าใจแล้วไปปฏิบัติทำให้เกิดมรรคผลนิพพานได้จริงเนี่ยเหมือนคำ
 ว่าศีลธรรมเนี่ย ที่ใครๆก็ได้ยินมาแล้วตั้งแต่เด็กจนโตต้องว่าอย่างนี้แล้วมันก็ไม่ได้คิดอะไร
 ศีลก็คือละเว้นหมดเลยนะรูป เสียง กลิ่น รส โสภณรูปะ
 ธรรมารมณฺ์ละเว้นแล้วก็ว่างไปแล้วความโลภความโกรธความหลงก็ไม่เกิดเพราะความอยากได้ความปราร
 ถนาในรูป เสียง กลิ่น รส โสภณรูปะ
 ธรรมารมณฺ์เหล่านั้นเยอะแยะเลยสิ่งที่จะตามมาเนี่ยมีคุณค่ามหันต์เลยมีโทษอนันต์สำหรับคนไม่ทำที่แต่เว
 รมีแต่กรรมไม่สิ้นสุด
 เนี่ยเห็นมั๊ยธรรมก็คือธรรมชาติธรรมดาไม่มีอะไรพิเศษต้องว่าอย่างนี้เป็นธรรมชาติธรรมดา
 เมื่อละเว้นแล้วมันก็ว่างก็เป็นธรรมดาของการละเว้น
 ยิ่งละมากเท่าไรยิ่งเว้นมากเท่าไรก็ยิ่งว่างเท่านั้นก็ยิ่งไม่มีทุกข์มากเท่านั้น
 เนี่ยแค่คำสองคำแค่ศีลแค่ธรรมเนี่ยรู้จักกันหรือเปล่า?ไม่รู้ก็ไปทะเลาะกันเรื่องศีลเรื่องธรรมอีก
 นักบวชบาลีนักวิชาการอะไรเนี่ยเยอะ เถียงกันเรื่องศีลเรื่องธรรมมากมายกายกองเพื่อเอาชนะคะคานกัน
 ถ้ามันอยากคิดถูกมันต้องไม่เถียงกันแล้ว
 จิตมันว่างแล้วมันจะมาเถียงกันทำไม?ทุกคนหวังความถูกต้องความชนะแต่ทุกคนแพ้หมดที่เถียงกันต้องว่าอย่า
 งนี้เพราะอะไร?เพราะจิตไม่ว่างทั้งคู่ที่เถียงกัน ถ้าใครรู้จริงก็ว่าเออ! ศีลละเว้นแล้วก็ว่าง
 ธรรมชาติธรรมดาของความว่างไม่มีการทะเลาะกัน(หัวเราะ)แค่นี้เกมส์
 เอาจนโน่นว่างจนตายเลยดับว่างดับว่างไม่ทะเลาะทุ่มเถียงกันเนี่ยว่าง เนี่ยแค่ศีลธรรมคำสั่งนี้
 นี้ใครที่อยากประพฤติศีลประพฤติธรรมนี้จำไว้ความหมายเป็นอย่างนี้

ความสำคัญคือของศีลก็คือเนียละเว้น ละเว้นแล้วก็ว่าง

ถามว่าละเว้นอะไร?เราก็ขยับมาที่ละเว้นที่ตาอย่าไปดู ละเว้นที่หูอย่าไปฟัง ละเว้นที่จมูกอย่าไปสูดดม
ละเว้นไม่ต้องกินเสียบ้าง เนียเหมือนกับศีลแปดเนียไม่ต้องกินเสียบ้าง

เคยกินสามมื้อสี่มื้ออะไรก็เนียเลยเที่ยงแล้วไม่ให้อีก ละเว้นเสียบ้าง เนียแล้วก็เป็นธรรมเนีย เราก็รู้ว่าเออ!

เราก็ไม่กิน ก็มือนีย มื้อเย็นมื้อค่ำ ก่อนนอนอะไรอีกใช้สิ่งที่ไม่กินนั่นแหละเหลืออยู่นั่นแหละ

เห็นมัยละอานิสงส์ของศีลที่เราละเว้น เราก็เห็นผลแล้วแค่นี้ก็มีผลแล้วว่าเออ!

สิ่งที่ปรากฏอยู่ที่เราละเว้นไม่กินนะมันยังปรากฏไม่ได้หายไปไหนยังอยู่ยังเป็นอุปการะแก่เรา

เราหิวเมื่อไหร่ก็กินได้แต่เรามีข้อแม้ว่าไม่เลยเที่ยงฝึกหัดตามกฎตามระเบียบที่พระองค์ทรงประทานบัญญัติ
ห้ามไว้ เพื่อฝึกหัดตัดนิสัยของทุกคนที่มุ่งวิมุตติหลุดพ้นต้องว่า

ถ้าใครไม่ยอมวิมุตติหลุดพ้นป่วยการที่จะไปแนะนำสั่งสอนต้องว่าอย่างนี้ไม่มีประโยชน์ให้พวกนี้เหมือนกับ
บสีขอให้ควายฟังนั่นแหละทำนองเดียวกันไม่มีประโยชน์ถึงสอนมากขนาดไหนก็ไม่มีผลเพราะอะไร?เพราะ

มันไม่เชื่อไม่ทำแล้วยังลบหลู่ดูหมิ่นอีกนั่นแหละเพราะความที่ไม่รู้ไม่เข้าใจของมันนั่นแหละเลยเป็นโทษแก่ตัว
ของเขาเองที่เรียกว่าอวิชา

อวิชาคือความไม่รู้ไม่รู้เรื่องมรรคเรื่องผลเรื่องศีลเรื่องธรรมอะไรเนียเพราะความที่ไม่เอาใจใส่ นั่นนะ

ถึงคราวเดือดร้อนขึ้นมาก็เอาศีลเอาธรรมมาประพุดตีมาปฏิบัติชอบ

ก็ไม่รู้ว่าจะปฏิบัติดีกับศีลยังยับปฏิบัติชอบในธรรมยังยับอีก

หาไม่เจอนะถึงจะไปโกนหัวบวชพระบวชชีก็ยังไม่รู้เพราะยังไม่เข้าถึงศีลถึงธรรมไม่รู้ความหมายยังไม่ได้ปฏิบัติ
ตามศีลตามธรรมเลยก็แก่ตายเต็มแผ่นดินต้องว่าเต็มโลกเลยเดียวนียต่อไปเป็นเปรียญธรรม๙ประโยค

มีความรู้ทางโลกจบตอกเตอร์ปริญญาก็ไม่มีความหมาย

แต่รู้เคยอ่านผ่านหูผ่านตาแต่เรื่องศีลเรื่องธรรมแต่ไม่รู้ไม่เข้าใจไม่ได้พิจารณาเพื่อหาประโยชน์จากศีลจาก
ธรรม นั่นคือตัวจะต้องประพุดตีปฏิบัติตามศีลตามธรรมเนียแล้วศีลธรรมนั่นแหละก็จะเป็นสาระธรรม

ศีลสาระ สมานิสาระ ปัญญาสาระ วิมุตติสาระ วิมุตติญาณทัสสนะสาระก็อยู่ในธรรมทั้งหมด

ผลที่เกิดมามีคุณเอนกอนันต์ทั้งหมดเลยแต่เราไม่พากันใส่ใจพากันประมาทในธรรมจึงเรียกว่าอปปมาทธรรม

ที่พระพุทธเจ้าอุปมาไว้เหมือนรอยเท้าช้างใหญ่

อปปมาทธรรมเช่นไรจึงเรียกว่าอปปมาทธรรม?ที่พระองค์อุปมาไว้เหมือนรอยเท้าช้างใหญ่เท้าอะไรก็ต้อง

มาลงอยู่ที่รอยเท้าช้างหมดเลยทุกชนิด อปปมาทธรรมก็คือเนียบารมี๑๐เนียบาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา

วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา

อุเบกขาเนียเป็นอปปมาทธรรมไม่ว่าความดีใดๆก็ตามลงหมดเลยมาลงในบารมี๑๐จนกระทั่งเป็น๒๐

๓๐เนียทำจนตายเลย

ที่เพิ่มขึ้นมาก็บารมีก็ยังเฉยๆก็ยังธรรมดาอยู่พออุปบารมีเนียต้องถึงเลือดถึงเนื้อหรือถึงกับตาบอดพิการพิการ

ตาบอดหูหนวกเนียอุปบารมี ถ้าถึงตายก็เป็นปรมัตถบารมีเนียพระองค์จัดเอาไว้เป็น๓

ระดับเลยทั้งที่เป็นบารมี ทั้งที่เป็นอุปบารมี

ทั้งที่เป็นปรมัตถบารมีเนียอีกเยอะแยะมากมายเลยที่เขาว่าอุปมาเหมือนใบไม้กำมือเดียวเนียแสดงว่าใบไม้

กำมือเดียวเนี่ยเป็นตัวแทนของต้นไม้ทั้งหมดแต่คนฉลาดเขาไม่ต้องเอามาทั้งหมด
 ไม่ต้องไปตัดต้นไม้หรือไปตัดกิ่งเอามาเนี่ยต้นไม้หนึ่งชนิดหนึ่งก็เอามาใบหนึ่งๆเนี่ยเป็นตัวแทนของต้นไม้ในป่า
 แล้วเราจะรู้ได้ยังไงเนี่ยธรรมเราจะรู้ธรรมะทั่วถึงแบบสัพพัญญูเราจะทำยังไง? ก็เหมือนสติบารมี
 สติอุปปบารมี สติปรมัตถบารมีเห็นมัยก็เพิ่มขึ้นมาอีก
 อีกสองระดับแล้วเพราะมาเทียบกับบารมีก็เพิ่มค่าขึ้นมาแล้วสติบารมี สติอุปปบารมี สติปรมัตถบารมี
 จนตายห้ามระลึก ตอนนี่ระลึกหรือไม่ระลึก ถ้าระลึกมันก็เป็นเพียงแค่บารมี
 ถ้ามันหยุดการระลึกเพราะมันตายแล้ว เพราะหมดลมหายใจ ก็เป็นอุปปบารมี
 ถ้าเรารู้ว่าการระลึกนั้นทำให้มีประโยชน์ไม่มีประโยชน์ถ้าเราจะเข้าถึงธรรมะสูงสุดของพระพุทธเจ้าว่า
 ว่างจากการระลึกหมดเลยทั้งการระลึกดีและระลึกไม่ดีต้องว่าอย่างนี้เราก็จะรู้ทั้งหมดเลยเราก็จะรู้ธรรมะที่
 ทั้งหมดเลยทั้งป่าเลยมีเท่าไรเราก็รู้ได้หมดเนี่ยอาศัยบารมีเพิ่มเข้าไปอุปปบารมีเพิ่มเข้าไปเขาเรียกทวิคุณเข้าไป
 ปรมัตถบารมีทวิคุณเข้าไปเนี่ยรู้ได้หมดเลยต้องว่าอย่างนี้รู้ได้ทั้งป่าเลยไม่ต้องไปเที่ยวตามดูตามรู้ตามเห็น
 นะสำหรับคนมีปัญญาเขาเอาตัวอย่างมาใบเดียวๆแล้วก็มารู้แจ้งแทงตลอดใบเดียวเนี่ยใบหนึ่งนะ
 ถ้าเขาเอามากินก็ต่างรสชาติเปรี้ยว หวาน มัน เค็ม เผ็ด เผื่อน ผาด ขม
 จืดมีรสอีกเนี่ยถ้าเราอยากเราก็ดูเนี่ยมีรสเผ็ดเป็นยังงัย เปรี้ยวเป็นยังงัย หวานเป็นยังงัย
 เค็มเป็นยังงัยเนี่ยมีในต้นไม้ทุกชนิดต้องว่าอย่างนี้มีแร่ธาตุมากมาย
 แร่เหล็กแร่อะไรต่อมิอะไรตามที่นักวิทยาศาสตร์เขาวิเคราะห์ เขาได้ค้นคว้าทำแบบแผนเอาไว้
 เราไม่ต้องไปค้นคว้าไม่ต้องมีเครื่องมืออย่างนั้นสรุปลงง่ายๆเลยถ้าเราอยากรู้รู้เพื่ออะไร? ต้องถามตัวเอง
 เราอยากรู้เพื่ออะไร? รู้แล้วมีประโยชน์อะไรกับเราบ้าง? ถามซ้ำเข้าไปอีก
 เรารู้ทุกซึ่หรือเปล่า? ขณะที่เราต้องการรู้มีทุกซึ่ไหม?
 นั่นนะเหมือนกับต้องแบกเป้เข้าป่าต้องเดินดงเนี่ยต้องมีทุกซึ่หรือเปล่าที่จะไปเก็บใบไม้เหล่านี้ที่จะไปแสวง
 หาใบไม้เหล่านี้เพื่อมาทำยาต้องว่าเอามาทำยา
 คำว่าเอามาทำยาก็คือบ้นยาเนี่ยบ้นยาก็คือแบ่งบ้นๆคนไหนเจ็บคนไหนไข้ก็ให้เขากินเพื่อจะได้ให้เขาหา
 ยาจึงเรียกบ้นยาในสมัญญาของโลกสมมุติ ต้องว่าสมัญญาของโลกสมมุติคือตั้งชื่อเอาไว้เนี่ยปัญญา
 ถ้าได้ยินปัญญาแต่ความจริงปัญญาที่ถูกต้องคือเหตุผลที่ถูกต้องนั้นเนี่ยจึงเรียกว่าปัญญาแต่ถ้าบ้นยาแบบ
 เนี่ยต้องแบ่งออกมาสองส่วนเลยทั้งเป็นยาด้วยยาดีหรือยาพิษเราต้องแยกออกแล้ว
 เราต้องเป็นนักวิทยาศาสตร์หรือการสังเกตดูว่าลดน้อยกินนิดเดียวหรือว่าซึ่ครึ่งใบหรือว่าหนึ่งในสามหรืออะไร
 รเราก็ย่อกลงไปบ้นยาแบ่งบ้นให้คนนั้นกินบ้างให้คนนี้กินบ้างนั้นเนี่ยเป็นยารักษาใจรักษาโรคเมื่อเรารู้ว่า
 เหตุผลต้นปลายเป็นอย่างนี้แล้วเราก็จะนำมาใช้ประโยชน์ได้
 ถ้าเราไม่รู้เลยมันก็ไม่มีความรู้เลยมีทั้งป่าเลยไม่มีประโยชน์เพราะเราไม่รู้ประโยชน์ของมัน
 ไม่รู้รสชาติของมันแล้วก็ไม่มีความรู้ในการที่จะนำไปใช้ในการรักษาโรคนั้นเนี่ยอะไรเป็นโรคอะไรเป็นโรคอะไรเป็นโรค
 ญหรือว่าโรคดีหรือบุญไปหน่อยนั้นเนี่ยคนเป็นโรคนั้นโรคนี้เพี้ยนไปได้ใบไม้มากินหรือมาถูมาทาเกิดหายเข้า
 เอามาจำกันไว้แล้วก็มาบอกกันไว้แล้วก็เรียนรู้กันเอาไว้เนี่ยแค่เนี่ยเห็นมัยหมดไปอีกวันแล้วเนี่ย(หัวเราะ)บ
 นวันนี้ต้องบ้นทางโลกให้โยมฟังบ้างทางธรรมฟังมาแล้ว ๔ วันเพียงวันนี้วันเกิดในหลวงต้องเอาโครงการใน

ลวงหรือที่ในลวงทำไ้ขึ้นที่อาตมาพูดเนียบ่นเนียดเดียวในลวงท่านทั้งอายุเลยตั้งเกือบ๙๐ปีแล้ว(หัวเราะ)เห็นมัยเนียบแบบบุญเดียวเดียวเนียบหมดไปวันแล้วเนียบใครอยากรู้อะไรก็ตามซิเนียบเพื่อทำความเข้าใจให้แจ่มแจ้งยิ่งขึ้น....

ชนะชัย เมฆา และพิมพ์พิรุณ แก้วลัมพี ผู้ถอดความและจัดพิมพ์
วันพุธที่ ๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๖
เวลา ๑๘.๔๐ น.